

Eryk Ostrowski

Tyniec

(Tyniec)

Emlékszem Tyniecre. Feküdtünk a málló sziklán, melynek repedésében víz csillant.
A hattyúkról kérdeztél, azt, hogy mi lesz velük télen,
bár április eleje volt már, s a lassú ragyogás megsokszorozta a nap fényét,
amely a vizek felett felsejlő ködökkel született,
s rajtuk az első csillagok árnyéka gyámolításért esdekelt.
A túlparton a sziklák hasadékában tüzek visszfénye csillant.
Fejünk felett a kolostor árnyéka felkúszott az égig,
láttam a falnak repedéseit, és a fehértől feketéig átható tekintetre
gondoltam. Feküdtünk a málló sziklán.

*

Havas hegyek

(Śnieżne góry)

Egy bizonyos éjszakán
a lehullott napról álmodtam.
Lábamnál feküdt,
s láttam kihunyó sugarait.
Egyszer csak vizatért a tél.
Nem volt egyszerű –
emberré lettem.

Azon az éjjel
havas-hegyi utazásról álmodtam.
Éreztem ökölboszoritott tenyeremben a havat,
életjeleket kerestem felhők között.
Tóba merültem
a csúcsokra szerettem
volna hágni.
Oly nagyon.

Szirtek vakító csúcsain
a Havas-hegy és az Isten között voltam.

Szerettem volna valakit
név szerint hívni,
meglátni
jégszirtek közt a napot.

Magas cirbolyafenyő alatt
vihart lélegeztem.
Éreztem –
mellettem angyal áll.

*

Az elhagyott szoba

(Opuszczonej pokój)

Megláttam azt az elhagyott szobát.
Az ember, aki itt lakott,
minden délután vendégül látta a napot, reggel
– reggel kinyitott három ablakot,
mosolyt küldött,
megállította az időt,

búzával teli markát az
ablakpárkányra tette,
érezte – Isten nyújtott neki kezet,
galambszárnyat,

meglátogatta a szél,
leveleket hozott,
a padlóra szórta.
Az ember, aki itt lakott,
nem tudott járni.
Ma lakókocsiját gerániumok övezik.

Beléptem.

*

A csend tengere

(Morze ciszy)

Megkérdezték a gyerekeket
mit találtak a tengerben
úszás közben
Köveket – mondták
kagylókat
vizinövényeket
halakat

Megkérdeztek engem
Mít találtam a tengerben
– Megtaláltam a csendet
és az erdőt
Medúzát
és a Szarvast
De nem találtam kagylókat
amelyben meghallhatnám
az élet hangjait

*

Vitéz János

(Bujany Wojtek)

A halált álmodni muszáj
Hogy tükörré ne legyen

Kezdetben megmaradsz gyermekkorodban
Összecsukható szék színes falovacska
Megszólít a boltos bábuít mozgatva
Pinokkiót Vitéz Jánost

Csókák térnek vissza a tópartról
Kerregve szállnak különböző alakzatokban a ház felett
Minden este
Azonos órában

De hiszek a felhők várkastélyaiban
E madarak által át-meg átszótt kastélyokba
Este ötkor vecsernyére hívnak a harangok
Én maradok hogy álmaimban és vágyaimban tisztán megőrizhessem
Hitem

Tanulom elkísérni a napot
Hogy kora reggel felismerjem sugaraiban
A kalitkába préselt élet semmi árát
Talán nem kell a szárnyakat röpkülésre tárni

Aztán ismét az átvonuló madarakat kérdem
Mit ér az élet a kastélyban melynek kapuit megfoghatatlan
kulcsokkal őrzik
Választ nem kapok fejem álmra hajtom

Csupán azon álm után hol összekuszálódznak a tájak
Ismerem meg szememet kinyitva az égből aláhulló kulcsokat

És nem barátaimtól de a falaktól fogok búcsúzni
A semmire sem jó falaktól
Mert nem volt rajtuk soha valóságosabb kép
Mint ama bizonyos kezek által tanított felismerés

*

A lélek

(Dusza)

Soha nem elmélkedtem a lélek lényegén.
Még egy értelmét veszített szó, a sok közül.
Vagy mégsem, eszembe jut az az egyetlen gyerekkori pillanat
az udvaron, mikor kis barátnőm elmopdta, hogy tenyerén ott volt a lélek;

aprócska, súlya akár egy kavicsé és akár a kavics
könnyen elfér a tenyérben.
Nem hittem neki.
Ma kételkedem bizonyosságomban.

*

A jégmadár égszínkékje

(Błękiet zimorodka)

Megöltek egy embert.
Erőt veszek magamon és hátrasimítom a hajamat. Köztünk most gyúlt
fény, összekötötte a mosolyt, a szavakat és a hallgatást. Messzebb ott a rét, a
folyó, s a halál, ez a mindig távoli valami, kost leül a közelben. Üres szemeivel
bámult; melyek égszínkékek voltak, de telve bizonytalansággal.